

L'alcalde d'Ondara y els mamarrachos republicans

Ricart García Moya

No molt llunt del Caball¹ Vert y el Clevill del Penyó d'Ifach tenim el poble d'Ondara, ahon en 1936 feren chichines als suposts enemics de la República; que, per la quantitat d'asesinats, n'hiavia una manegá. Tot el que anava a misa o tenia un parent en sotanes mereixia que'l unflaren a colps, navaixaes, punchaes d'ahulla saquera per tot el cos, traurerli els ulls, tallarli la faba o les creïlles, cremarli en sigarros y, pera acabar la festa, tir al tos. No invente res de res. Eren creatius els cabrons. Aixina, pera trencar el pato, a un desgraciat que li dién Tramoyeres, (conegut de mons pares) el ficaren dins d'un en un cabás y, per mig d'una corriola, alsat uns metros, desde baix els progresistes y cults republicans, pixats a carcallaes, poquet a poquet li deixaren fet un senllaser, foradat a trons.

En el merdós oli que embruta la paret, raere del chavaloyes alcalde d'Ondara, tenim uns ninots que representen als republicans que ampararen als criminals d'Ondara, Gata de Gorgos, Denia..., uns trompellots que, en total impunitat, feren tot tipo de tortures a cuansevol vehí que'ls caiguera mal. Si a u d'estos criminals li rotava desferse d'algú, en fer una llevantansa y dir: ¡Che, valents, a carregarse a fulanet que's un fasciste perillós que mos furta els caragols!. Mig peneques, en más alcohol en vena que sanc, anaven rápits a tallarli orelles o li ficaven un rulo per baix del copró mentres, fets uns héroes, bramaven: ¡Vixca la llibertat y vixca la mare que m'ha parit!. Podien fer totes les animalaes que vullgueren, y els mamarrachos pintats en el cuadro² may agarraren a ningú d'estos furgabudells, perque eren ells els que aurtaven l'extermini del indefens oponent polític, fora llauraor o flaret.

Prop d'Ondara, en mig de la carretera y raere de ferli la guillerma, tiraren els republicans com a un gos mort al millor paleógraf que tingué la llengua valenciana en 1936, l'erudit Andrés Ivars Cardona, que may havia chafat una formiga. Com ya he parlat prou d'este home en atres escrits y, además, no val la pena gastar temps ni neurones (pera aixó y guanyar dinés tenim al republicá de secá Marques de Galapagar), deixe este asunt que'm dona, de veritat, agonies. ¡Dasta ahón ha aplegat la lliseria colaboracionista en l'antiu y orgullós Reine!. Per cert, yo era republicá en temps de Franco, pero ara, en esta patulea d'espantapardals cuentistes, preferixc ferme d'una secta tibetana y dedicarme al tantriste artístic de Sánchez Dragó.

sé Ramiro, durante la entrevista. B. O.

Ahí el tenen al sanguango machongo, content entre'ls ninots republicans (¿Quí ha pintat eixa merda d'oli, un chiquet del poble, el parent d'un polític, l'ahuela del Ecce Homo de Borja... ?) y les cuatres barres d'eixe drap que inventaren els caps de suro com a bandera dels pobles destrellatats y del autoodi a la Real Senyera, al títul de Reine, a la llengua valenciana y a tot lo que no siga lleparli el cul al expansionisme catalá (Image del diari castellá Las Provincias, 10/ 04/ 2021) En Ondara, sacses un bonyigo y te ix una glopá de catalanistes fent filá o ballant sardanes.¡Dasta ahón ham aplegat!.

1 Del lletí *caballus*, cultisme reintroduit en el sigle XVIII: “vindría algún pasager a caball” (Planells: Vida de fray Pere Esteve de Denia, 1760, p.143)

2 Cultisme, del lletí *quadrus*, en cámbit o unificació del sonit oclusiu sort *q-* > *c-*: “cuadro tan trist com el que...” (Palanca: Llágrimes de una femella, 1859, p.25); “un cuadret al oli” (El Pare Mulet, 1877, p.56)